

Méhes Károly

Húsvétolás

nagypéntekesdi

majdnem zöld a táj
az aranyeső int mint ki tétován
vonja elő zsebkendőjét
illő-e még az ilyesmi
az sms-orgiák korában

nincs pontos útvonalterv
csak egy *arrafelé*
várva a felbukkanó
lehetőséget amikor
bizonyosan meg kell állni

három órakor a sóhaj
na a jézuska a kereszten
znolymón nem férnek
a népek a templomba
a falvakban pufidzsekis
férfiak telefonálnak
barkával felszerelve
én a motorec mosdójában
mosom kezeimet

hány jézuska halála már –
az alkony utolsó pillanatában
süt ki a nap a rongyos
felhők közül
már olyan laposan
hiába az autó napellenzője
vakít csak vakít vakít
aztán hirtelen elbújik
a lila hegyek mögé

(Rajecfürdő, 2016. március 25., 21.51.)

nagyszombatossi

az eső csöndje
követi a liturgiát
fényt sem enged át
marad az út
ami bárhová vezet
bármennyi kanyar
és az egyenesek
ilyen az út
mindig elér oda
de pont oda
ahol állsz
ahol megállsz
úgy sóhajtasz
mint aki megérkezett
esetleg kisüt a nap
vagy már besötétedett

feltámadásosdi

kibélel egy völgyet
fénnyel az ég
csupán egy szó
a messzeség
a távolság üveggolyó
csak benne folyton esik a hó
jöjjön hát egy séta oda fel
hol a dombon a rom felel
a fojtó kérdésre
van-e mi örök
s csak némán röhög
s nézed hogy egy rom szép-e
szép-e a romlás
s egy másik szó a feltámadás
nem rettentőbb-e
minden elmúlásánál
az élet-szerelemben ármány
és eszedbe villan
az a Zsiguli az árokban
harminc éve
mindenki kimászott élve
és a vérző kezű fiatalember
nyilván nyugtatva magát
az útról összeszedegette
s felállítgatta
a sok szétszóródott sakkfigurát